

Подкарахъ козела. А той се зарадва повече отъ мене. Като лудъ подскача. Брадата си клати и току закача козли и козлата катъ стари познати.

Горе на баира слънцето ни свари. Пуснахме козитъ. Почнахме игритъ. Събрахъ си дружина отъ млади козари. Тичахме, играхме. Кладохме огньове. Кога пладне мина никакъ не видяхме.

Азъ събрахъ подъ сѣнка юнацитъ нови, па имъ разказвахъ патилата свои — за баба, за свинча, за Мими, за козля. После за Татунча, за моитъ славни патиланци вѣрни, за нашето царство съ смѣхове безмѣрни...

Никога не мислѣхъ, о Смѣхурко, братко, че толкозъ умѣя да разказвамъ сладко.

Слушаха ме всички съсъ уста разкрити...

Но гласъ гороломенъ ни смути душитъ:

— Де сте, бре козари!... Козитъ, козитъ!... Въ папуря козитъ!...

Втрещихме се всички. Доде се опомнимъ, къмъ село пждарьтъ козитъ покара. Тръгнахме следъ него. Тукъ мойта дружина малко ме посрами. Моитъ козари съ кривнати калпаи току заскитѣха като пелинаи.

Смушкахъ ги и рекохъ:

— Дръжте се, юнаци! Срамъ е да се плаче! Чакайте да видимъ тоя дългокрачко кжде ще ни влачи! Патиланско сърдце лесно се не плаши! Вие си мълчете! Отговоръ да давамъ мене оставете!

Съвзеха се малко моитъ другари. Минахме по моста. Подбра ни пждаря и ведно съ козитъ право въ общината до единъ ни вкара. Срѣдъ двора на маса бѣ поседналъ кмета. Приказваше нѣщо съ съветника Петя.

Като ни съгледа, строго заговори:

— Пакъ ли пакостъ има? Кажи кой я стори?

И къмъ насъ пждарьтъ съ кривака посочи.

Начело изкочихъ и рекохъ безстрашно:

— Азъ всичкото сторихъ, господине кмете! Тѣ не сж виновни. Мене накажете!

Кметътъ се усмихна, па кротко подхвана:

— Я кажи, юнако, какъ тазъ пакостъ стана!

И азъ заразправяхъ, съ какво съмъ омаялъ моитъ другари, и кжде пждарьтъ козитъ завари. И безъ да се